

Не бих сада, бар не директно, о НОПУ и изборима. Наравно, најмање због тзв. „изборне ћутње“. У тренутку док ово пишем, на ТВ се врти тобоже „неутрална“ реклама о успесима и процвату Београда последњих година, а активисти СНС-а, позивају телефоном грађане и, представљајући се лажно као анкетари Стратеџик маркетинга, испитају шта мисле о томе што је градска власт презадужила грађане, што је градоначелник Ђилас ружно напао Рудија Ђулијанија, а који може да доведе инвеститоре итд. Дакле, ћутња је фарса, као и – поштено говорећи – већи део овог изборног процеса, који се заиста, уместо на борбу програма и идеологија, свео на рат конкурентских лобија и маркетиншких агенција.

Обратите пажњу на један наизглед небитан феномен. Мислим да најмање половине медијских „пројеката“, продукција, новина и портала који су настали у последње време кроз годину-две више неће бити. Не због „закона тржишта“, него због тога што су у питању наменски пројекти за једнократну политичку употребу. Видим да се ових дана неки већ опраштају од публике. Једни се спремају да заузму фотеље – које су им обећане и које им, по њиховом дубоком уверењу – а то је најчешће и једино дубоко уверење које имају – више него заслужено припадају. У противном, ето их на улици да дижу револуцију против „неправде која се више трпети не може“. Други ће се на неко време мало склонити у страну, док се ствари не слегну и док их другови не пошаљу у нову „мисију“ и нови „пројекат“.

Изгледа шашаво, али логика „балканског“ и „среских“ шпијуна доста помаже да се разуме домаћа медијска и политичка сцена. А свакако много више него површна мантра о „власти“ и „опозицији“ са којом је СНС, разуме се, уз благонаклон став медијске, аналитичке и безбедносне „струке“ успео да, практично без програма, или, још горе, са „програмом“ идентичним ДС-у, довела до избора и на њима заузме прво – или „прво до првог“ – место. А они, малобројни, који би се ту и тамо усудили да кажу како је напредњачки „цар го“ сместа су бивали жигосани као „режимска експозитура“ и „лажне патриоте“.

Па видели смо и на својој кожи осетили и ја и Антонић и НСПМ ефекте удруженог рада владајуће и опозиционе машинерије. На пример, онда када је требало ломити српску резолуцију у Генералној скупштини УН и када се првобитни предлог резолуције – а колатерално и наше маленкости – нашао под унакрсном ватром и са атлантске и са квази-патриотске стране. Што се, са истим или још већим интензитетом, поновило и претходних недеља поводом наше Иницијативе за спас Србије, или подршке момцима из

НОПА.

Хајде да погледамо мало трезвеним очима, мада знам да то они добронамерни већ знају, а пред оним другима неће много помоћи. Море напада и текстова стигло је са другосрбијанске стране. Али, скоро да нису заостајали ни турбо и квази-патриотски медији, попут *Печата*. Е, сад, *Печат* се представља као про-ДСС гласило. (Што није проблем, многи навијају за разне, камо среће да су у ДСС-у и раније мало више бринули о томе и на време обезбедили или створили неке своје новине и телевизије.) Али проблем је што *Печат* то, заправо, није, него је много више гласило напредњака и њихових финансијера – а вероватно и неких још много мутнијих и мрачнијих структура. А објављивање похвалних уводника и бескрајних интервјуа са челницима ДСС-а служило је само даљем анестезирању Коштунице и његове странке, који су једини, благовременим и одлучним наступом, напредњаке могли истерати на чистину. (Истој тој пацификацији служила је и прича о „сигурној коалицији СНС-ДСС“, од које, ево, и сада то кажем, са ризиком да будем демантован, на крају вероватно неће бити ништа.)

Елем, није ли чудновато да тај турбо-патриотски и, наводно, ДСС-овски *Печат* све ово време ниједном речју није напао „Двери“ које директно одузимају гласове ДСС-у и радикалима? Па чак не прозива ни егзотични „Покрет радника и сељака“, који је имао упадљиво скупу кампању и који воде неки од највећих домаћих НАТО лобиста – и они ће такође откинути неки проценат патриотских и опозиционих гласова. Него се из броја у број бави НСПМ-ом, НОПОМ, Антонићем и Вукадиновићем. А при томе ће тај НОПО вероватно узети између 0,3 и 1 одсто и, у најбољем случају, имати једног, ниједног, или два посланика – што би, с обзиром на околности, уложена средства и медијску блокаду, био невероватан успех.

Али пустимо сад НОПО. Него, како то да печатовско-видовњачка артиљерија није посумњала да су, на пример, Двери „пројекат смишљен у западним кухињама да потопи, или макар угрози Коштуницу и радикале“, а да има и подршку демократа због наде да ће тако, евентуално, смањити СНС за неколико процената? Не кажем да је тако (и не мислим да ће, и овакви какви су, дверјани у скупштини бити гори од оних који су до сада тамо седели), али би из те печатовске криптоаналитичке визуре свакако тако морало деловати. Узгред, тешко је било не уочити да су прорезимски медији, а посебно „жути“ *Курир*

и
Прес

(а богами и РТС), у завршници кампање баш свесрдно и готово бестидно помагали Дверима. Не мора то, наравно, аутоматски да значи да су они нечија „макета“, или не дај Боже, империјална инсталација, али би свакако морало да изазове позорност љутих и

забринутих „патриота“ у скупим оделима. Али, не. Они су се нон-стоп бавили Вукадиновићем и НОПОМ, пљували по Иницијативи и оптуживали нас да смо „жути одговор“. Па да јесмо, ваљда бисмо онда имали неке паре, билборд или макар драгоцену ТВ рекламу у последњим данима? Или, још боље, ваљда би ме позвали у неку гледану емисију (једна или две би ми било довољно), омогућили похвалан текст или интервју на, макар, пола стране у тиражном таблоиду? Ништа од тога се није догодило. Чак су ми, у последњи час из новина испадале већ спремљене и преломљене изјаве. После су ме новинари звали и говорили „па, знате и сами како је“, „не замерите“, „не одлучујемо ми“ итд. На крају, нама у

К

у

риру

није било места чак ни за један неутралан текстић, док се на преко две стране распростро огроман текст „Сви против Двери“ (плус насловна страна са Чанковим нападом) и безброј СНС и ДС реклама.

Да ли ће ово навести квази-патриотске опадаче да признају грешку и да се јавно или приватно извине? Да ли ће макар престати са нападима? Наравно да неће. Иако је ваљда барем сада јасно да иза овога са НОПОМ не стоји никаква ујдурма, сем једне оригиналне и помало субверзивне идеје. НОПО ништа никоме не одузима, сем, можда, понеки „бели листић“ или апстинентски глас. Зато је помало збуњујућа, али и веома индикативна оволика хистерија која се поводом тога подигла. При чему је посебно слатко када вам „изигравање процедуре“ и кршење „духа закона“ пребацују они који иначе не фермају много ни устав, ни законе ни границе, или, пак, они који, уколико им исход гласања не буде по вољи, одмах позивају на „устанак“ и вешање политичких неистомишљеника.

Код дела читалаца постоји одређена брига да ли ће сада НСПМ „променити курс“, у овом или оном смеру. Али само у последњих неколико „врућих“ предизборних дана, поред осталог, објавили смо један солидан про-СНС текст Зорана Аврамовића, затим про-бојкоташки текст Павла Ћосића, који је директно супротстављен идеји „Ниједног од понуђених одговора“. Плус смо свакодневно објављивали мноштво СРС, ДСС и дверјанских коментара. И пренели смо неке од (без)бројних напада на нас, од Весне Ракић Водинелић до преокреташа Басаре и напредњака-видовњака Балабана. Е, видите, то је само једна од „разлика која чини разлику“ НСПМ-а у односу на скоро све друго што постоји на нашој медијској и политичкој сцени. И тако ће бити и убудуће – с тим што ћемо покушати да то што имамо још квалитативно и логистички ојачамо. Ко види – види. Ко цени – цени. Али охрабрује то да је, упркос подлим нападима, све више оних који виде и који цене.

А избори? Па, ускоро ћемо видети актуелни пред-пост-изборни расплет. Али не очекујте чудо, какав год био исход овог пребројавања – при чему је оно председничко најважније. Ту се не може учинити много, али баш зато је сваки, макар и најмањи помак у државотворном правцу врло важан, било да је реч о новим актерима, било о, евентуалној, колико-толико позитивној еволуцији постојећих. Имена нас не занимају много, нити којекакви „градови на води“, „народне канцеларије“ или, пак, оне за „брзе одговоре“. Занима нас шта је ко конкретно спреман да учини на заустављању пропасти и растакању државе – и колико од оних двадесетак тачака наше Иницијативе хоће или сме да покуша реализовати. Све остало је мање битно, укључујући чак и понеку некоректност или безобразлук према нама.

Одређена утеха може бити то што макар у ово предизборно време и макар у једном аспекту Србија личи на нормалну земљу. Наиме, сви говоре о држави и грађанима, љубазни су, брину о националним интересима, стандарду и суверенитету. Наравно да ће убрзо, чим се прашина око изборних кутија слегне, све то углавном заборавити, али ипак треба да покушамо да их, колико се може, држимо за реч. Држати политичара за реч теже је него бика за рогове. Али друге нема. И, наравно, треба упорно расплитати Гордијеве чворове лажи, спиновања и манипулације, ма са које стране долазили. И упорно градити сопствену независну политичку и медијску мрежу. Све друго су само пролазне (само)обмане или, пак, влажни политичко-пубертетски снови.